

ἔς τῃ λίμνῃ ποῦχει μ' αἶμα τὸ νερὸ θολό.

ΤΖΑΒΕΛΛΑΣ

Παιδάκι μου, σιώπα, σιώπα, Φῶτό μου·
μεγάλος εἶνε ὁ Θεός.

ΦΩΤΟΣ

Γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ

εἰς τὸ Θεὸ νὰ πάω θέλω γλήγορα,
νὰ μὴν τρομάζω τοὺς ἀνθρώπους τοὺς κακοὺς.
Πατέρα! πάλι κλαίεις; δὲν ἐπίστευα
σὺ, ποῦ σὲ μάχαις χίλιαις ἐπολέμησες,
νὰ κλαίης ἔτσι.

ΤΖΑΒΕΛΛΑΣ

Αἶ! παιδί μου, Φῶτό μου,

πατέρας νᾶσουν, νᾶσουν ἤθελα γονεῖς,
αὐτὴ τὴν ὥρα, γιὰ νᾶδῆς μέσ' ἔς τὴν καρδιά
πόσα μαχαίρια κοφτερὰ μοῦ μπήγουνε.

Σ' ἔβλεπα ἔς τὸ σκολεῖο μ' ἐπιμέλεια
μεγάλῃ νὰ πηγαίνης, τᾶλλα τὰ παιδιὰ
ὅλα νὰ τὰ περνάης εἰς τὸ τρέξιμο,
ἔς τὸ πῆδημα, νὰ πιάνης τὸ τουφέκι μου,
νὰ σημαδεύης ἀπὸ μὲ καλήτερα,
κ' ἔλεγα· μὴν ἡμέρα θᾶν ὁ Φῶτός μου
ἔς τὸ Σοῦλι πάλι πρῶτος, ὅπως εἶμ' ἐγώ,
καλήτερος ἀκόμη· δὲ θελὰ χαθῇ
τὸ γένος τοῦ Τζαβέλλα. Σ' ἐκαμάρωνε
ἡ δυστυχία σου μάννα, σὰν τῆς ἔλεγαν
ὁ Φῶτός της θὰ γείνη μεγαλύτερος
κι' ἀπ' τὸν παπποῦ τ' ἀκόμη ποῦ ἔς τὴ Ρούμελη
δὲ βρέθηκ' ἄλλος σὰν αὐτὸν ἔς τὸ τρέξιμο·
καὶ τώρα, σὰν τὸ γῆρας θᾶρθῃ νὰ μᾶς βρῇ,
τὰ παλληκάρια τᾶλλα θεὰ βλέπουμε
καὶ θεὰ λέμε· ποῦν' κ' ἐμᾶς ὁ Φῶτός μας;

Ι. ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ